

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. *Γιουρούσι, Γιερούσι*, καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπ. *Γιουρούσης* Ἀθῆν. Μακεδ. (Καβάλλ.) Σίφν. Στερελλ. (Λαύρ.) Σῶρ.

γιουρουστίζω Ἡπ.Θεσσ. (Νερόμυλ.) Θράκ. (Ἐπιβάτ. Σαρεκκλ.) Πελοπν. (Μεσσην. κ.ά.) κ.ά. — Ἐβδου. 6, 15, 2 *γιουρουστίζου* Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) *γιουρουστάω* Πελοπν. (Βούρβουρ. Κερπιν. Σκορτσιν. κ.ά.) κ.ά. *γιουρυστῶ* Θεσσ. (Ἀνατολ.) Μακεδ. (Λιτόχ.) *γιουρουσάω* Πελοπν. (Ἀρκαδ. Κυνοῦρ.) *γιουρουχτάω* Κ. Πασαγιάν., Παρχαμύθ., 39 *γιουρουχτάου* Πελοπν. (Ἀρκαδ. Γαργαλ. Μανιάκ. κ.ά.) *γιουρ'χτάω* Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

Ἐκ συμφύρ. τοῦ οὐσ. *γιο υ ρ ο υ σ ι* καὶ τοῦ ρ. *γιο υ ρ ο υ ρ τ ι ζ ω*, τὰ ὅπ. βλ.

Γιο υ ρ ο υ ρ τ ι ζ ω, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: *Γιουρούστησε* νὰ μὲ βαρέσῃ Πελοπν. (Βούρβουρ.) *Μὴν πᾶτε κοντὰ 'ς τὸ σκυλλί μου, γιατί θὰ γιουρουχτήσῃ νὰ σᾶς φάῃ* Πελοπν. (Γαργαλ.) *Γιουρούσαιε πάνω της νὰ τήνε χτυπήσῃ* Πελοπν. (Κυνοῦρ.) *Καὶ τώρα, πού, ἔτσι νὰ μὲ φουσήξῃς, πέφτω, νὰ μοῦ φταιξῇς, γιουρουχτάου* Πελοπν. (Μανιάκ.) *Οἱ Τοῦρκοι γιουρυστήσανε κ' ἐπῆραν τὸ ταμπούρι* Πελοπν. (Κερπιν.) *Ἐγιουρούδιτι μὴ τοῦ σπαθὶ 'ς τοῦ χέρ'* Ἡπ. Κοίταξε μὴ *γιουρυστίσ'* οὐ σκυλλοὺς πᾶν' σου Θράκ. (Σαρεκκλ.) *Γιουρουδτίσαιαν ἀπάνου τους κὶ τσ' διώξαμαν* Ἡπ. (Ζαγόρ.) Συνών. βλ. εἰς λ. *γιο υ ρ γ ι ᾶ ρ ω*. β) Ἀποφασίζω μὲ θάρρος Πελοπν. (Ἀρκαδ. Σκορτσιν.): *Γιουρούστησε καὶ τὸν ἔβγαλε σὲ καλὸ Σκορτσιν.*

γιουρούστισμα τό, ἐνιαχ. *γιουρούστισμα* Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *γιο υ ρ ο υ σ τ ι ζ ω*.

Ἐφοδος, ἐξόρμησις: *Κάναμαν ἕνα καλὸ γιουρούστισμα καὶ τσ' διώξαμαν.* β) Συνάντησις, συνομιλία.

γιούρτι τό, Εὐβ. (Αἰδηψ.) Πελοπν. (Βούρβουρ. Τρίκκ. Φεν. κ.ά.) Στερελλ. (Φθιώτ. Φωκ.) — Π. Γεννάδ., Φυτολ. Λεξ., 708 καὶ Γεωργ. γλωσσ., 13 — Λεξ. Αἰν. Δημητρ. *γιούρτ'* Α. Ρουμελ. (Καβακκλ.) Εὐβ. (Αἰδηψ.) Ἡπ. (Ἀρτ. κ.ά.) Θεσσ. (Μοσχᾶτ.) Θράκ. (Ἑλληνοχώρ.) Πόντ. (Λιβερ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Ἀρτοτ.Γραν. Εὐρυταν. Καλοσκοπ. Μαλεσ. Νεοχώρ. Ξηρόμ. Περίστ. Τριχων. Ὑπάτ. Φθιώτ. Φωκ. Χαιρών.) — Δ. Λουκόπ., Γεωργ. Ρόμελ., 207. 311. 445. 446. Π. Παπαχριστοδ., Χαμέν. κόσμ. 22 καὶ Ἀρχ. Θρακικ. θησ., 3, 79 *γιούρτι* Πελοπν. (Βούρβουρ. Πιτσᾶ) *γιούλτι* Κρήτ. (Βάμ.) *γιούρτη* ἢ, Θεσσ. (Βαμβακ.) Στερελλ. (Λαμ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *y u r t* = κατοικία, ἀκίνητον.

1) Οἰκία πρόχειρος καὶ εὐτελὴς ἢ ἐρειπωμένη Π. Παπαχριστοδ. ἐνθ' ἄν.: *Γιατί δὲ γκρεμνίζεις αὐτὸ τὸ γιούρτ', γιατί δὲ χαλνᾷς αὐτὸ τὸ παλιοσαράβαλο καὶ νὰ χτίσῃς ἕνα σπιτάζ' καινούργιο;* 2) Ἀγρὸς συνεχόμενος πρὸς οἰκίαν ἢ πλησίον αὐτῆς κείμενος καὶ ἐντὸς τοῦ χωρίου, λιπαινόμενος δ' ὡς ἐκ τούτου τακτικῶς καὶ ἐκ τῶν οἰκοστίων ζώων καὶ διὰ τοῦτο χρησιμοποιοῦμενος καὶ ὡς κῆπος τῆς οἰκογενείας τοῦ ἰδιοκτήτου ἢ πρὸς καπνοφυτεῖαν καὶ μάλιστα ὡς φυτώριον Α. Ρουμελ. (Καβακκλ.) Εὐβ. (Αἰδηψ.) Ἡπ. (Ἀρτ.) Θεσσ. (Βαμβακ. Μοσχᾶτ.) Θράκ. (Ἑλληνοχώρ.) Κρήτ. (Βάμ.) Πελοπν. (Τρίκκ. Φεν. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀρτοτ. Εὐρυταν. Καλοσκοπ. Λαμ. Μαλεσ. Νεοχώρ. Ξηρόμ. Περίστ. Φθιώτ. Φωκ. κ.ά.) — Δ. Λουκόπ., ἐνθ' ἄν. 207 311—Λεξ. Δημητρ.: *Ἐχου ἕνα καλὸ γιούρτ'* Περίστ. *Γέμ'σι τοῦ γιούρτ' ἀγρόγιου-*

σμου (=ἀγριον ἡδύοσμον) Ἑλληνοχώρ. Ὁ κάθε νοικοκύρης φυτεύει καὶ 'ς τὴν αὐλὴν τοῦ σπιτιοῦ κλήματα' ἐπίσης στίς ἄκρες τοῦ γιουρτιοῦ του καὶ 'ς τὰ δέματα τῶν ποτιστικῶν χωραφιῶν (δέματα=ἄκρες) Δ. Λουκόπ., ἐνθ' ἄν. 311. Συνών. α ὁ λ α γ ἡ. β) Πᾶς ἀγρὸς κείμενος πλησίον τοῦ χωρίου περιφραγμένος καὶ περιποιημένος δι' ἀφθόνων κοπρισμάτων Εὐβ. (Αἰδηψ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Γραν. Τριχων. Ὑπάτ. Φθιώτ. Φωκ. Χαιρών.) — Δ. Λουκόπ., ἐνθ' ἄν., 446 — Λεξ. Αἰν.: *Μουρέ, γιούρτ' εἶν' αὐτὸ τοῦ χουράφ'!* (εὐφορον ὡς κῆπος) Γραν. Ἀγόρασέ τα αὐτὰ τὰ χτήματα, γιούρτια εἶνι (συνών. μὲ τὴν προηγούμεν.) αὐτόθ. γ) Ὁ καπνὸς ὁ ὁποῖος φυτεύεται λαθραίως εἰς τὸν παρὰ τὴν οἰκίαν καλῶς λιπαινόμενον ἀγρὸν καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀρίστης ποιότητος, προοριζόμενος πρὸς χρῆσιν τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας Θεσσ. (Βαμβακ.): *Σ' τοῦ σπὶτ' καπνίζαν γιούρτη* ἦταν καλὸς καπνὸς κὶ τοῦ φουμέρανι οἱ ἄνθρωποι τοῦ σπιτιοῦ, δὲν τοὺν πούλαγαν. 3) Χέρσος ἔκτασις πέριξ ἀγροῦ Πελοπν. (Βούρβουρ. κ.ά.) 4) Κλιτὸς βουνοῦ πόφυτος κατάλληλος πρὸς βοσκὴν Πόντ. (Λιβερ.) 5) Μάνδρα, ὅπου διανυκτερεύουν ἐπὶ πολλὸν χρόνον αἰγοπρόβατα Π. Γεννάδ., Φυτολογ. Λεξ., 708. Συνών. βλ. εἰς λ. *γ ι δ ο μ ᾶ ν τ ρ ι*.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. *Γιούρτ'* Θεσσ. (Καρδίτς.) Μακεδ. (Καταφύγ.) καὶ ὑπὸ τὸν τύπ. *Γιούρτια* Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Εὐρυταν. Κολάκ. Φθιώτ.)

γιουρτούδι τό, ἐνιαχ. *γιουρτούδ'* Θράκ. (Καρδίτς.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γιο υ ρ τ ι* καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ο ὅ δ ι.

Μικρὸν τμήμα γῆς πρὸς φύτευσιν διαφόρων λαχανικῶν: *Κοντὰ 'ς τοῦ σπὶτ' ἔχουμι γιουρτούδ'.*

γιουσουρένιος ἐπίθ. Θήρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γιο υ ρ σ ο υ ρ ο* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -έ ν ι ο ς.

Ὁ ἐκ μέλανος κοραλλίου κατεσκευασμένος: *Πίπα γιουσουρένια.*

γιούσουρο τό, Θεσσ. (Τρίκερ.) Κουφονήσ. Κωνπλ. Κῶς Ρόδ.—Λεξ. Βλαστ. 483 Πρω. *γιούσουρι* Θήρ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.)—Α. Καρκαβίτσ., Λόγ. Πλωρ. (ἐκδ. Ἐστίας, 211 καὶ 215) Κ. Παρορ., Στὸ ἄλμπουρ., 163 Ν. Πολίτ., Παραδ. 1, 311 Ν. Παπαδοπ., Ἐμπορ. ἐγκυκλ. 1, 320 — Λεξ. Βλαστ. 488 Πρω. Δημητρ. *γιούσουρ'* Λεξ. Δημητρ. *γιούσουρας* ὁ, Σάμ.

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *y u s u r*. Βλ. περὶ αὐτοῦ Μ. Στεφανίδ., εἰς Λεξικογρ. Ἀρχ. 6(1923), 75.

Τὸ μέλαν κοράλλιον ἐνθ' ἄν.: *Τὸ γιούσουρο εἶναι σὲ βαθιὰ νερά. Ἐδῶ, τὸ Ἀργυρόνησο, ἔχει γιούσουρα* εἶναι κλαδιὰ ὀλόκληρα Θεσσ. (Τρίκερ.) *Τὸ γιούσουρι εἶναι δεντρί πού φυτρώνει 'ς τὸν πάτο τῆς θάλασσας, μὲ κορμὸ καὶ κλαδιὰ χωρὶς φύλλα* Ν. Πολίτ., ἐνθ' ἄν. *Κοιτάζω μὲ τὸ γυαλὶ στὸν πάτο* πουθενὰ γιούσουρι! Α. Καρκαβίτσ., ἐνθ' ἄν., 215. β) Τὸ σῶμα τοῦ κοραλλίου τούτου ὡς ὕλη κατασκευῆς διαφόρων ἀντικειμένων ἐνιαχ.: *Πίπα ἀπὸ γιούσουρι* Λεξ. Πρω. *Ἡ πίπα του εἶναι 'πὸ γιούσουρο* Κῶς. Ὁ κύρ-Δημητράκης τρανοῦσε ἡσυχος γιὰ τὸ σπῆτι του παίζοντας 'ς τὰ χέρια του τὸ κομπολόι του, καθαρὸ γιούσουρι Κ. Παρορ., ἐνθ' ἄν.

Γιουσουρούμ τό, Ἀθῆν. Στερελλ. (Ἀχυρ.) κ.ά.

Ἀπὸ τοῦ ἐπών. Ἑβραίου τινός, ἔχοντος κατάστημα εἰς τὸν χώρον τῆς ὁμωνύμου ἀγορᾶς, τῆς πλατείας Ἀβησσυνίας, παρὰ τὴν πλατεῖαν Μοναστηρακίου Ἀθηνῶν.



Ἀγορά, τόπος ἀγοραπωλησίας παλαιῶν ἀντικειμένων, εὐθηνῶν ἐνδυμάτων κ.τ.τ. ἔνθ' ἄν.: Βοῖκα μιὰ καλὴ τιμὴ καὶ τ' ἀγόρασα 'ς τὸ Γιουσουρούμ 'Αθῆν. Νὰ μ' ἀγοράῃς 'ς ἓνα σακκάκι, ξάδιρφι, ἀπ' τοῦ Γιουσουρούμ Στερελλ. ('Αχυρ.) β) Μεταφ. ἐπὶ ἀγορᾶς εὐτελῶν πραγμάτων 'Αθῆν.: Ποῦ τὰ βροῖες καὶ τ' ἀγόρασες αὐτὰ τὰ παλιοπάπουτσα, 'ς τὸ Γιουσουρούμ; 'Αθῆν.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. 'Αθῆν.

Γιουσούφης ὁ, ἐνιχλ. Γιουσούφ Δ. Κρήτ. 'Ιουσούφης Νάξ. ('Απύρανθ.) 'Ισούφης Νάξ. ('Απύρανθ.) Πληθ. 'Ιουσούφηδοι Νάξ. ('Απύρανθ.) 'Ισούφ Μακεδ. (Βόιον) 'Σούφης 'Ηπ. (Μαργαρ.) Κίμωλ. Πελοπ. ('Αρκαδ. Λαγκαδά.) Στερελλ. (Αἰτωλ. 'Ακαρναν.)

Ἐκ τοῦ Τουρκοεβραϊκοῦ κυρ. ὄν. *J u s u f* = 'Ιωσήφ.

1) Τὸ ὄνομα 'Ιωσήφ εἰς τὴν Τουρκικὴν, τὸ ὅποιον χρησιμοποιοῦνται εἰς τὴν Ἑλληνικὴν εἰς δημοτικὰ τραγούδια, τοπων. κ.τ.τ. πολλαχ.: 'Ἀσμ.

Πᾶφι, 'Σούφη μ', τὸν πόλιμου κὶ πᾶφι τοῦ τουφέκι Στερελλ. (Αἰτωλ.)

'Ισούφ 'Αράτης τὸ σκυλλί, σκυλλὶ παραδομένο Μακεδ. (Βόιον). β) 'Ον. κυνὸς Δ. Κρήτ. 2) Σκωπτικῶς, ὁ κάτοικος τοῦ χωρίου Φιλότι διὰ τὴν φιλαργυρίαν καὶ τὴν ἀφιλοξενίαν του (ἐνταῦθα ὑπόκειται μᾶλλον ἢ ἐβραϊκὴ προέλευσις τοῦ ὀνόματος) Νάξ. ('Απύρανθ.): Μωρ', δὲ δὼν ἀφίνεις τὸν 'Ισούφη! μὰ δὲν εἶναι νὰ κάνη κανεὶς παρῆα μαζί δου! Λιαόλοι μέσ' 'ς τὰ μάθια δω δὼν 'Ισούφηδω! Μὰ ἔχει χειρότερ' ἀθροῦποι ὁ δουνιάς;

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπ. 'Σούφης 'Ηπ. (Μαργαρ.) καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. 'Σ τὸ 'Σούφη Πελοπ. ('Αρκαδ.) 'Σ τοῦ 'Σούφη Κίμωλ. 'Σ τοῦ 'Σούφη τὴν Τροῦπα Πελοπ. (Λαγκαδά.) 'Σ τοῦ 'Σούφη τὸν Πλάτανο Πελοπ. (Λαγκαδά.) 'Σ τοῦ Σούφ' 'Αγᾶ Πελοπ. (Τριφυλ.) 'Σ τοῦ Γιουσούφ 'Αράτη Στερελλ. (Φθιώτ.)

γιουσπατρονᾶτο τό, ἄκλ. Ζάκ. Κέρκ. ('Αργυρᾶδ.)

Ἐκ τοῦ Ἑνετ. *giuspatronato* = δικαίωμα ἐξουσίας αὐθέντου ἐπὶ δούλου, περὶ τοῦ ὅπ. βλ. M. Ferro, *Dizionario del diritto commune e veneto*, Venezia 1847, 2, 382. Ἡ λ. διὰ παρετυμ. πρὸς τὴν φρ. «γῶς πάτρω-νος» ἀναφέρεται εἰς παλαιὸν ἐγγράφον (διαθήκην) ἐκ Κερκύρας, τοῦ ἔτους 1708, μὲ ἀνάλογον σημασίαν: «ἐπαρησιαστήκανε πέντε γιὰ πατρονᾶτοι πὼς ἔχουνε δικαίωμα αὐτὸ τὸ κλεῖσμα».

Αὐθέντης, κυρίαρχος, ἀπόλυτος κύριος ἔνθ' ἄν.: Καὶ τ' εἶσαι σὺ 'δωμέσα, γιουσπατρονᾶτο εἶσαι καὶ μᾶς κάνεις τὸ βαρτσινέβελο; (=κύριο, ιδιοκτήτη) 'Αργυρᾶδ.

γιουσιτίσια ἡ, Κύπρ. — Π. Γενναδ., Φυτολογ. Λεξ., 435 γιουσιτίσια 'Αγγ. Χατζηνικολάου, Καλλωπιστικά, 11.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *iusticia*.

Τὸ φυτὸν 'Ιουσιτίσια ἡ 'Αδατώδης (*Iusticia Adhatoda*), τῆς οἰκογ. τῶν 'Ακανθωδῶν (*Ancanthaceae*), καλλιεργούμενον ὡς καλλωπιστικὸν ἔνθ' ἄν.

γιουτίζω Βιθυν. (Προῦς.) Θράκ. ('Αδριανούπ. 'Αλμ. Σαρεκκλ. κ.ά.) Κωνπλ. γιουτ-τοῦ Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *y u t m a k* = καταπίνω.

1) Καταπίνω, καταβροχθίζω ἔνθ' ἄν.: Τόσο γλήγορα τὸ γιούτ'σες; Σαρεκκλ. Γιούτ'σε ὅλο τὸ μοιράσ' αὐτόθ. 'Εγιοτίσε τὴν παρουσία του Κωνπλ. 2) Παραδέχομαι,

συμφωνῶ κατ' ἀνάγκην Σαρεκκλ.: Τὸ γιούτ'σα! Τί νὰ κάνω!

γιούτσης ὁ, Θεσσ. (Μελιβ.)

'Υποκορ. τοῦ οὖς. γιός.

'Ο μικρὸς υἱός, θωπευτ.: 'Αἰνι μὶ γιούτ'σ' κὶ στισιουμένοι (εὐχὴ πρὸς νεονύμφους.) Συνών. εἰς λ. γιόύτσικος.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. Μακεδ. (Σέρρ.)

γιούτσικος ὁ, Πάρ. υἱγιούτσικος Θράκ. (Σαμακ.) γιούτσικους Θεσσ. Μακεδ. (Δεσκάτ. Τριφύλλ.) Πάρ. γιούτ'σ'κους Εὐβ. ('Αγία 'Ανν.) Μακεδ. (Γήλοφ. Δεσκάτ. Κιτάκλ. κ.ά.)

Τὸ Βυζαντ. υἱόύτσικος. Βλ. Σπαν. στ. 23 (ἐκδ. Wagner, σ. 2): «ἀν στοχαστῆς, υἱούτσικε, πλέον οὐ μὴ γὰρ μ' εἶπες | εἰμὴ ψυχρὸν κὶ ἀναίσθητον, κρύσταλλον, παγωμένον». Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. γιόύτσικος.

Συνήθως εἰς δημοτ. τραγ., ὁ μικρὸς υἱός, θωπευτ., ἔνθ' ἄν.:

Σώπα-ν-υἱγιέ-ν-υἱγιούτσικε, μωρ' ἀκριβὲ Γιαννάκη, ἐγὼ σὲ κάνω νὰ τὴ διῆς, νὰ τὴ φιλήσης κιόλα Θράκ. (Σαμακόβ.)

Μὴν εἶδῃ τὸν γιούτσικον μ' τὸν πουλιουχαιδιμένον; Θεσσ. β) 'Ο μονάκριβος υἱὸς Εὐβ. ('Αγία 'Ανν.) Συνών. γιόκας, γιόύλης, γιόύτσης.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γιούτσικος καὶ ὡς ἐπών. Θεσσ. (Καρδίτς.)

γιουφκάδι τό, Τσακων. (Χαβουτσ.) γιφκάδι Θράκ. (Δαδ.) κ.ά. 'ιφκάδ' Θράκ. (Κόσμ. Σουφλ.) γιφκάδ' τά, Τσακων. (Χαβουτσ.)

Ἐκ τοῦ οὖς. γιόυφκάς καὶ τῆς παρὰγωγ. κατὰλ. -άδι.

Γιόυφκάς 1, τὸ ὅπ. βλ.

γιουφκάς ὁ, Α. Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) Βιθυν. ('Απολλων. Πιστιχοχ.) Θράκ. ('Αδριανούπ. Κομοτ. Μυριόφ. Σαρεκκλ. Σηλυβρ. κ.ά.) 'Ιμβρ. Καππ. (Φλογ.) Λέσβ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Μακεδ. ('Αλίστρ.) Προπ. (Μαρμαρ.) κ.ά. γιοφκάς Βιθυν. (Παλλαδά.) Θράκ. (Μάδυτ. Σαρεκκλ. Σκεπαστ. Σκοπ. κ.ά.) Καππ. (Φλογ.) Αἴμν. Προπ. ('Αρτάκ. Πάνορμ.) Τένεδ. γιοβκάς Κύπρ. γιφκάς Θράκ. (Μέτρ.) 'ιφκάς Προπ. (Μαρμαρ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *y u f k a* = λεπτὸς, ζυμαρικὸν πολὺ λεπτόν διὰ τὴν παρασκευὴν γλυκυσμάτων.

1) Συνήθως κατὰ πληθ., εἶδος ζυμαρικοῦ εἰς σχῆμα μικρῶν, λεπτῶν καὶ πεπλατυσμένων ἢ σφαιρικῶν μακαρονίων παρασκευαζομένων ἐκ μείγματος ἀλεύρου, γάλακτος καὶ ἄβγῶν. Τὸ μείγμα τοῦτο ἀνοίγεται εἰς φύλλα τὰ ὅποια κόπτονται, ξηραίνονται καὶ τρώγονται τὸν χειμῶνα ἔνθ' ἄν.: Κάνουμε τὸ γιοφκά 'πὲ τὸ ζουμάρ', 'πὲ τὸ γάλα καὶ τ' ἄβγά Θράκ. (Σκοπ.) Οἱ 'ιφκάδες εἶναι χειμωνιάτικο φαί, μὲ γάλα καὶ ἄβγά Προπ. (Μαρμαρ.) Γιουφκάδες κάναμε μὲ τὸ χαμούρι ἀνοίγαμε φύλλα μὲ ἄβγά, γάλα καὶ τὰ κόβαμε καὶ τὰ 'λιάζαμε αὐτόθ. Συνών. λαζάνι, χυλοπίττα, κουσκούσι. β) Ἀνάλογον παρασκευάσμα νηστήσιμον, ἐκ γλεύκους ἀντὶ γάλακτος, μετὰ καρύων, τρωγόμενον κατὰ τὴν Μεγάλην Τεσσαρακοστὴν Προπ. ('Αρτάκ.) 2) Εἶδος προχείρου λεπτῆς πίττας ἢ ὁποία παρασκευάζεται μόνον ἀπὸ ἀλευροζύμην καὶ ψήνεται εἰς τὴν γάστραν Καππ. (Φλογ.) Κύπρ.:

